

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

323.26

Hely

Idő

'1923'

Személy

Helvszám

Szerző:

Cím: *Ahol a merényleteket kifőzték*

Sorrás:

Arz Újság

Bp

1923. 11. 28.

Ahol a merényleteket kifőzték.

Mára világosság derült arra, hol eszelték ki országgyűlési tagjainkat a bombavető. Egy-két csendes polgári kávéházban ütötték fel tanyájukat, alakították törzssasztalt és elhagyatott ferencvárosi mellékutcák kis korcsmaiban ittak, ittak és fonták, szótték sötét terveiket. Végigjártuk ezeket a helyiségeket és megtudtuk milyen békés nyugalommal, milyen gondtalan ábrázattal tervezték ki, hol, mikor helyeznek el bombát.

Márffy lakásán.

Bokréta-utca 28. első emelet 14. Itt lakott Márffy József. Kis egyablakos udvari hónapos szobát bérelt egy jóra való postatisztviselő családjánál. Szobájának ajtaja az előszobából nyílt és küszöbét gyakran lépték át azok, akik most vele együtt a főkapitányság foglyai. Ilyenkor leeresztették a kis, egyszerű butorzatú szoba egyetlen ablakának függönyét. Márffy háziasszonya így beszél a rossz hírű szobaúrról:

— Már vagy két esztendeje lakik nálunk. *De mi nem sokat törődünk vele.* A bért mindig rendesen kifizette. Hogy kik jártak hozzá? Én bizony nem ismerem őket. Fiatalemberek leginkább. Néha ezekkel a fiatalokkal jött két fekete hajú csinos leány is, de ezek csak pár percig voltak Márffy vendégei. Márffy azt mondta, hogy bankhivatalnok, de gyakran volt itthon délelőtt is. Viszont néha-néha napokig nem volt itthon. Csak most tudtuk meg, hogy olyankor a rendőrségen volt. Istenem, az ember nem is sejtette volna, hogy ki is ez a Márffy.

Leült a házmester is csak keveset tud róla.

— A Márffy ur, kerem — ezt mondta — leginkább zárás után jött haza, de csak nagyon ritkán éjjel után. *Részelegnek sohasem láttam.* Bankhivatalnoknak van bejelentve, úgy tudom valami nemzetközi banknál van. Zárás után egyszer másszor jött hozzá egy-két barátja, de azok is csakhamar elmentek tőle.

Ahol Márffy volt az elnök.

A Ferenc-körut 3. számú nagy bérházban, a Ráday-utca sarkán, a kapu fölött nagy tábla hirdeti:

Az ÉME IX. ker. szervezete.

Az első emeleti ötszobás lakásban nemcsak az ÉME talált otthonra, hanem a IX. ker. keresztény párt és a Postaaltisztek Szövetsége is. Itt volt leginkább otthon Márffy, itt verbuválta azokat a fiatal embereket, akikkel ez év januárjában a Fővárosi Operette-Színház megrohanta. Azt mondják róla és társairól ebben a helyiségben, hogy mindig csendesen viselkedett és tíz óra előtt már el is mentek innen.

A Ludovika-kávéház és egy üllői-uti kiskorcsma.

Elmentek és pedig kávéházakba, korcsmákba, ahol zavartalanul beszélhették meg fontos teendőiket. A külső Üllői-útra, a Ludovika-kávéházba is többször ellátogattak. A kávéház melyben egy sarokasztalnál húzódtak meg. Gyakran járt ide Márffy is. Adorján is és néha heten, nyolcan ültek az asztal körül. Néha reggel, néha késő este jöttek ide. Nem nagyon költekeztek. Többnyire csak kávévet ittak. Néhanapján különös jókedvük támadt és finom butéltás borokat rendeltek. De a pincérek azt mondják, hogy itt sohasem rugtak be. Előfordult azonban néha, hogy éjjeltájban már itasan jöttek be egy feketére.

Nem messze ettől a kávéháztól van az Üllői-uton egy kis korcsma. Tipikus külvárosi vendéglő és étterem. Ide járt csaknem naponta Christi József, aki mint pallér, a Ludovika-Akadémia építkezésénél dolgozott. Christit vad embernek ismerik a kis korcsma vendégei, akik a munkásosztályból kerülnek ki. Alig négy-öt asztal van a füstös korcsmaszobában és Christi minden asztalnál megfordult. *Ívott és politizált. Szidta a zsidókat, a kormányt, amelyet szerinte a zsidók lepénzeltek és gyakran fantasztikus tervekről beszélt. Kormánybuklatás, pogrom és más hasonló kemény szavak jöttek ki a szájából minden korty bor után.*

Amikor alig két hete a páva-utcai zsidótemplomnál megtalálták a bombát, a korcsma vendégei Christire gyanakodtak. Gyanújuk még jobban megerősödött, amikor a pallér azt mondta:

— *No, ha csak bomba kell, lesz majd bomba is!*

Ezért a kijelentéseért Christi a rendőrségre is került, azonban már másnap kiszabadult. Christit különben ebben a korcsmában uriasan öltözött fiatal emberek is felkeresték néha, akikkel azután órákig eldisputált a pallér.

— Ezek a barátaim! — mondogatta mindig. — Csuda nagy emberek ezek!

Félóra Márffyek asztalánál.

Az Üllői-ut és Ferenc-körut sarkán levő, Valéria-kávéházban egyetlen üres asztalt látunk, az üllői-uti bejáró mellett. Fiatalemberekből álló társaság vitatkozik egy kerek asztal körül. Mindegyiknek újság van a kezében, de egyszerre leteszik, mert az egyik, feltűnően szőke fiatal ember, *hangosan felolvassa egy déli lap tudósítását a bombamerényletről.* Hogy mit beszélnek, nem halljuk, de szemmel láthatóan mulatnak a cikkeken. Talán ők sokkal többet tudnak, mint ami a cikkben van.

Odaintjük a kiszolgáló pincért és megkérdezzük:

— Mondja, melyik asztalnál ült Márffyek társasága?

(Oldal)

— Én nem is ismertem — feleli zavartan. Nem régen vagyok itt pincér és nem ismerem névről a vendégeket. Pedig majdnem mind stamm-vendég.

Körülrjuk, hogy néztek ki, akikre gondolunk, erre lassan emlékezni kezd.

— *Eppen itt szoktak ülni* — mondja az asztalunkra mutatva. — *Nagyon rendez emberek. Feketét szoktak inni, csak nagy ritkán hoztattak bort.*

Körülnéz és látja, hogy többen figyelik, mire fel-